

Det Anarkistiska Biblioteket

Jag är inte Charlie, så dra åt helvete

Några anarkister

Några anarkister
Jag är inte Charlie, så dra åt helvete
7 januari 2015

Översatt av bibliotekarien från den engelska och tyska översättningen samt originalet, då t.ex. den engelska var bristfällig på flera punkter. Originaltext:

Je ne suis pas Charlie et je t'emmerde
(<http://www.non-fides.fr/?Je-ne-suis-pas-Charlie-et-je-t>).

sv.theanarchistlibrary.org

7 januari 2015

Parisarna vaknade i morse, och med dem hela världen, vädrandes en makaber krutluk. Ett par religiösa fanatiker, som varken är de första eller kommer att vara de sista, öppnade eld under den satiriska tidningen Charlie Hebdo's veckomöte. Ett dussin döda och flera skadade, av vilka majoriteten är välkända och medievana journalister och karikatyrister, såväl som ett par snutar som i motsats till de andra får betalt för att bli beskjutna. Förutom kanske ett par gamla blidor, var den första reaktionen på denna händelse empati inför terrorn dessa attacker skapat. Detta mordattentat, som är det dödligaste sedan det av fascisterna på Strassburg-Paris-tåget den 18 juni 1961 under det algeriska kriget, utlöser onekligen skräck endast genom angriparnas ohämmade beslutsamhet. Skräck också för den religiösa vanära som mer än någonsin tidigare hindrar en större del av mänskligheten att reflektera kring världen omkring dem. Lägg dessutom därtill, för oss anarkister och revolutionärer, den eviga skräcken för en ihållande *nationell enighet*. Denna nationella enighet som de serverar oss så snart staten behöver proletär kanonmat. För det är alltid samma människor som behöver offra sig själva på vägen till ära, för intressen som inte är deras egna, vare sig nation, "fred" eller republik, medan beslutsfattarna rullar tummarna i sina guldbesmyckade palats.

De spelade samma spel med oss redan 1914, då de manade oss till enighet mot bochernerna (nedsättande benämning av tyskar), eller för ett par år sedan under "Merah-affären" och idag är det precis detsamma. Chefer och arbetare, fångar och plitar, snutar och "brottslingar", rika och fattiga, alla förenade, hand i hand för det nationella sörjandet. Idag finns det inte längre klasser, inga barriärer mellan människor, men inte heller några barrikader, trots att hundra tusen människor från hela Frankrike (och även andra platser) marscherar på gatan. Men vem tjänar egentligen på detta? Säkerligen inte de utstötta på Paris' och världens alla gator. Plötsligt faller statsterrorismen, den republikanska och den demokratiska terrorismen, pengarnas terrorism, krokodiltårar och betar sig som om de vore de goda, nu när jihadisterna serverar dem denna möjlighet på ett silverfat. Något som tar sig universums alla proportioner till den punkt där idag endast Marshal Pétain saknas i toppen av organisationsschemat. Idag är dock inte poängen att vinna tillbaka Alsace-Lorraine, utan poängen är att "försvara konfessionsfriheten och yttrandefrihetens värde". Allt sammantaget, bara skit för oss: vi, som vill förstöra alla religioner och vägrar yttrandefriheten till alla de som bär slips, cassocker eller någon annan form av uniform eller ädel titel.

Alla visar sina känsliga sidor, varje parti, varje organisation, från alla möjliga och tänkbara håll, inklusive frihetliga¹, spyr ut den förtuggade diskursen om "barbarerna" som angriper vår "fredliga samlevnad".

Men vad är en *barbar*?

Låt oss reflektera över detta begrepp ett slag. De antika grekerna använde ordet *bárbaros* ("främling") för de folkgrupper som inte var en del av deras civilisation, som definierades av det hellenistiska språket och religionen. Barbaren är således den *andre*, de som inte äter från samma soppa eller helt enkelt de som inte äter vid samma bord. Montaigne sade "Vi kallar det barbarism, som inte överensstämmer med våra sedvanor." Som vi redan har sagt vid ett annat tillfälle, vi känner inte till några barbarer, bara individer som överlever inuti denna morbida civilisation. Vi känner inte till någon utsida men vi känner till uteslutna, visst, de kan dock inte vara mer *inuti* än de redan är.

Dagens "barbarer" är långt ifrån utanför civilisationen, även om detta påståendes förespråkare känner sig försäkrade i att tänka så. Precis som med det berömda "Barbargänget" 2006, är de en produkt av civilisationen. De känner till dess koder, använder dess verktyg och befinner sig inte så långt ifrån de som hycklande schavotterar dem. I grund och botten gör det knappast någon skillnad om mördarna bär grön eller svart uniform, om de skriker "länge leve demokrati" eller "Allahu akbar", om de bär trikolor eller jihadistflaggor, om de är har den allmänna opinionens godkännande eller inte, om deras massakrar är lagliga eller olagliga, om de massakrerar oss för att ge oss upplysning eller mörker. Genom att genomföra sina makabra vidrigheter, nedlåter de sig alla till samma nivå, från det ögonblick då de förnekar individen möjligheten att förverkliga sig själv efter dess egna önskan.

Terrorism är inte en barbarisk praxis utan snarare en högst civiliserad sådan. Föddes inte demokratin ur Skräckväldet? Därför måste terror bekämpas precis som civilisationen som gav upphov till och behöver den, från 1792:s "septembermördare" till de förintande fängelsestraffen och Daesh av idag. Vilka är dessa svin i slips som skickar sina arméer att attackera befolkningar i Centralafrika, Afghanistan eller på andra platser, som ger oss lektioner i pacifism när tolv personer mördas i Paris? De är exakt desamma som nu dyker

¹ En liten gissningslek: Kommer detta uttalande från en kommunicé från gruppen J.B. Botul (anarkistiska federationen) eller från ett tal av Francois Hollande? "Våra kamrater vid Charlie Hebdo har betalat ett högt pris för yttrandefriheten. Flera poliser fanns också bland offren. Vi visar vår vördnad för alla dessa offer. [...] anarkisterna respekterar religionsfriheten inom ramen för en konfessionsfri republik."

upp i TV och faller ett par billiga tårar för att vinna (eller för att inte förlora) några miserabla procent i deras lika miserabla opinionsundersökningar.

Vi är idag lika lite Charlie som vi var igår och döden omvandlar inte de som var våra motståndare eller fiender igår till vänner idag. Vi överger våra relationer till hyenornas och gamarnas värld. Vi har inte för vana att gråta vid (ens de mest alternativa eller frihetliga) journalisters eller snutars gravar, då vi sedan länge har insett att media och polisen är två viktiga vapen för denna civiliserande terrorism: genom att skapa samförstånd å ena sidan och genom repression och fångenskap den andra. Därför vägrar vi ropa varg med andra vargar eller ens med får.

De rovdjur som uppmanar oss till att gråta tillsammans med dem idag, till att förkunna ”Je suis Charlie”, är samma kostymklädda rovdjur som bär ansvaret för framväxten av hemska grupper och rörelser som al-Quaeda eller Daesh, som var allierade med västliga demokratier mot de tidigare hoten, innan de själva tog en central plats på de geo-strategiska hotens podium idag. Samma skithögar mördar, fängslar, lemlästar och konfiskerar genom sina domstolar, sina polisstationer och sina fångelser, alla de som inte följer den väg som påtvingats dem med batongslag och utbildning. Samma civiliserade varelser som dagligen låter människor förgås vid deras gränser, i människornas försök att fly lidandet och kriget, som dessa civiliserade varelser har skapat tillsammans med sina fiender för dagen – salafister eller dess gelikar.

Vi har absolut ingen önskan om att låta exakt samma skithögar civilisera och utrota oss mer, ännu mindre att stå sida vid sida med dem. Det är mot dem vi vill stå sida vid sida, mot alla dem som under olika religiösa, politiska, kommunitära, interklassistiska, civiliserande och nationalistiska svepskal, håller oss för bönder att offras på ett absurt och smutsigt schackbräde.

Det är idag såväl som igår passande att minnas Rudolf Rockers ord, när han sade att ”nationalstater är bara politiska kyrkor. Den påstådda nationella medvetenheten, som inte är människan medfödd utan något de fylls med, är en religiös föreställning; du är tysk, fransos eller italienare precis som du är katolik, protestant eller jude.”

Hur som helst handlar det inte om att förminska faran som dessa Allah’s galningar utgör, de som håller underkastelsen och moralmasochismen så kär. Och även om vi är fullkomligt överväldigade av deras kapacitet att rekrytera överallt, att spränga här och där, behöver vi ställa oss själva frågor som har med detta att göra, för att komma ur denna oförståelse. Samtidigt bör vi inte ge efter för varje siren som bara vill splittra oss ytterligare, som önskar stigmatisera en hel befolkning på grund av en försvinnande liten fraktion muslimer, endast

för att uppnå denna förmodade ’civilisationernas kamp’ som de så passionerat drömmer om. Något som egentligen innebär ett inbördeskrig, där de inte inser vilka konsekvenserna kan bli för oss alla.

Och vad ska vi säga om städaren som slets sönder av kulor, som avrättades kallblodigt, utan att ha bett om någonting? Vem bryr sig om honom? Han hade förmodligen inget twitter-konto, ingen inträdesbiljett till det moderna spektaklet, inget namn, inget ansikte, ingen polare som kan ställa sig i TV och böla för honom. Han var inte Charlie. Han var bara en sidoskada för ett par amoklöpande gudsgalningar. Han är precis som så många andra just nu, precis som de miljoner av staters sidoskadeoffer världen över. Våra tankar går ut till honom ikväll.

Ett som är säkert, det finns ingenting att välja mellan pest och kolera, mellan någon gud och dennes slaktande, korsfästade eller massakrerande profeter eller vilken skitstat som helst med dess mordiska snutar och soldater. Vi vägrar fortsfarande kravet på att välja mellan olika former av slaveri och underkastelse. Vårat val kan bara komma från oss själva och det är frihetens val.

I dessa desperata tider måste vi, i motsats till den ”nationella enigheten”, inbördeskrig, fanatisternas jihad och staternas ”rena krig”, lyfta fram det sociala kriget till den främsta raden, tills dess att scenen brinner.

Några anarkister,

7 januari, 2015